

torunddragelse, navnlig hvis der er sket beslaglæggelse efter § 802, stk. 2, nr. 2, med henblik på at sikre forurettedes krav på erstatning i sagen.

Stk. 1 vedrører beslaglæggelse af genstande, der kan tjene som bevismidler, bør konfiskeres (udbytte- eller genstandskonfiskation) eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve dem tilbage (vindikationskrav), jf. § 802, stk. 1, og § 803, stk. 1. Til denne kategori regnes endvidere genstande, der er afleveret til politiet efter pålæg om edition, jf. § 804, stk. 2.

Efter stk. 1 kan der hverken ved aftale eller kreditorforfølgning foretages dispositioner over det beslaglagte, som er i strid med formålet med indgrebet. Denne formulering dækker over en række forskelligartede situationer, idet en disposition kan accepteres i visse situationer, men ikke i andre.

Rettsstillingen afhænger af, dels hvilken af de tre former for beslaglæggelse der er tale om, dels hvilken form for disposition der ønskes foretaget (salg, gave, arv, pantsætning, udlæg, etc.). Rettsstillingen afhænger endvidere af, hvem der foretager dispositionen (den, mod hvem indgrebet er rettet, ejeren af genstanden eller tredjemand).

Begrænsningen i rådeadgangen går i hvert enkelt tilfælde netop så langt, som beslaglæggelsens formål tilsiger.

Eksempelvis vil en genstand, der er beslaglagt som bevismiddel, frit kunne sælges af ejeren, blot således at levering først kan finde sted, når beslaglæggelsen er ophørt.

For så vidt angår konfiskationskrav bemærkes, at en beslaglæggelse med henblik på sikring af krav om konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 1. led, og § 76 a, stk. 1-3, dvs. udbytte eller genstande, der umiddelbart træder i stedet for udbytte, eller efter § 75, stk. 2, dvs. genstande, der konfiskeres for at forebygge yderligere lovovertrædelser, opnår beskyttelse - under forudsætning af, at de sædvanlige sikringsakter er foretaget - fra beslaglæggelsen mod sigtedes kreditorer og aftaleerhververe. En efter beslaglæggelsen følgende konfiskation overfører således ejendomsretten over det konfiskerede med tilbagevirkende kraft til tidspunktet for beslaglæggelsen. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3. i de almindelige bemærkninger.

Beslaglæggelse med henblik på gennemførelse af vindikationskrav afskærer ikke ejerens adgang til retligt at disponere over genstanden. Han kan således sælge den, anvise den til genstand for udlæg osv. - alt under forudsætning af, at han virkelig er ejer. I forhold til den, mod hvem indgrebet er rettet, tjener indgrebet

til fysisk at forhindre en uberettiget råden. Det indebærer derimod ikke i sig selv nogen forringelse af den rette ejers ret til ved aftale at disponere over genstanden, idet beslaglæggelsen netop er begrundet med, at vedkommende er i besiddelse af genstanden uden retmæssig adkomst. Besidderen har således i forvejen ingen ret til at råde over genstanden.

Tilsvarende principper finder anvendelse i forbindelse med kreditorforfølgning.

Bestemmelsen i *stk. 2*, der modsvarer den hidtil gældende § 804, stk. 2, vedrører forurettedes krav på erstatning og det offentlige krav på sagsomkostninger samt krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5 (værdikonfiskation), og som noget nyt, bødekra-

Der er i *stk. 2* gjort op med, hvilke former for beslaglæggelse der har retsvirkning som arrest. Det har i teorien tidligere været omvistet, hvad retsvirkningen af en beslaglæggelse med henblik på værdikonfiskation er, jf. betænkning nr. 1223/1991, s. 18-19. Højesteret har imidlertid i en kendelse, gengivet i *Ugeskrift for Retsvæsen 1993, s. 778*, fastslået, at beslaglæggelse af en livsforsikring og en pensionsforsikring til dækning af et ikke pådømt værdikonfiskationskrav alene havde retsvirkning som arrest. Ifølge Højesteret ville den efterfølgende værdikonfiskation ikke overføre ejendomsretten, men alene kunne danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse i fogedretten. Da de pågældende effekter ikke kan være genstand for udlæg, blev beslaglæggelsen ophævet. I overensstemmelse med retsstillingen efter denne afgørelse, følger det af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, at beslaglæggelse med henblik på værdikonfiskation har virkning som arrest.

Om beslaglæggelse med henblik på konfiskation henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3. i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås endvidere som noget nyt, at det kun er indtil, der træffes afgørelse efter § 807 d, stk. 2-3, om anvendelse af beslaglagt gods, at de i *stk. 2* nævnte former for beslaglæggelse skal være stillet som arrest. Som det fremgår af § 807 d, stk. 3, overlades det til retten - samtidig med eller i tilslutning til domsafsigelsen - at træffe afgørelse om anvendelsen af beslaglagt gods, således at denne afgørelse får retsvirkning som et udlæg.

Det hidtidige krav om foretagelse af udlæg i fogedretten bortfalder derfor i forbindelse med disse former for beslaglæggelse.

Skæringstidspunktet for overgangen fra status som arrest til udlæg er tidspunktet for rettens kendelse om anvendelse af beslaglagt gods, jf. § 807 d, stk. 3.